

lemmer, som han maatte finde havde talt straffbare Ytringer her, lod dem hente ved sit Polititil Baretægtsfængsel og i alt Fald lode dem sidde der en Tid og saa tilfale. Det forekommer mig altsaa, at naar Ministeriet, renonce paa Grunde, trukket tilbage fra Forhandlingerne, ingen Vegne kan komme og kun har en Vællagelse af, at det ikke kan faae fat paa de Medlemmer, der have brugt Ytringer, der efter dets Mening er straffbare — det forekommer mig, siger jeg, at det vilde være en Bagatel efter den nuværende Retsstilstand her i Landet at styde de 3—4 Sætninger i Grundloven til Side. Det er jo i Virkeligheden ogsaa en meget bevem Fremgangsmaade for Ministeriet; thi Ministeriet har jo indført den Ordning, at naar de ordinære Dommere ikke længere slaa til, laver man nye Dommere, og naar den ordinære Straffelov ikke længere slaar til, laver man en — to — tre en ny Straffelov. Hvad der derfor er strafbart udenfor Salen, veed vist ikke en Gang den ærede Minister. Intet Medlem her i Thinget veed, hvor meget eller hvor lidt det er strafbart udenfor Salen: det bevrer vist ganske paa Stjøn. Jeg har endnu ikke hørt nogen Jurist, der fuldt har forstaaet Ministeriets nye Straffebestemmelser; den Enes Mening gaar i Ost, den Andens i Vest, men Alle ere de visse paa, at man kan faae Alting ind under den nye Straffelov. Jeg forstaaar derfor meget godt en vis Vængsel hos Ministeren, da han ikke kan give Grunde i Debatten, efter: havde vi bare alle disse Folkethingsmænd, der bruge saadanne Ytringer, for vor nye Ret, vore egne Domstole, saa skulde det nok gaa! Det er kun det, denne Rejsering har tilbage, det er kun det, den regjerer for. Jeg mener derfor, det skal siges, at naar Ministeren beklager sig over denne i saa moderate Udtryk førte Debat fra Oppositionens Side og synes at ønske, at han havde andre Bevismidler mod den, end den mundtlige Forhandling her i Salen, som Forretningsordenen tillader, saa er det jo en Bagatel at tilfidesætte de 3—4 Linier i Grundloven, naar den i den Grad i sin Helhed er skudt til Side af Regeringens nuværende Polititil. Og denne Retsforfatning har jo den fornøielige Bestaendighed, at den slet ikke er noget tveægget Sværd. Den vægger til den ene Side, den slaar kun til den anden. Den provisoriske Straffeordning, som Ministeriet har lavet, beskytter Vænerne, thi der skal offentlig Tiltale. Vænerne kunne gjøre og skrive, hvad de ville, imod Flertallet af det danske Folk, imod den danske Opposition og dens Medlemmer —

ikke En vil blive rørt. Det er altsaa intet tveægget Sværd, det er kun slet saa skarpt som muligt mod den anden Side af Befolkningen. Det er den Retsstilstand, som skulde regulere Debatten og det kan se som sagt ved ogsaa at tage de 4 Linier ud af § 57. Jeg vil gjerne blot konstatere dette, at saaledes gaa vi altsaa ud af denne Forhandling, som man har søgt at føre med Ministeriet om dets Polititil og Forslag. Ministeriet har trukket sig tilbage, og det Sidste, det har at sige, er en Vællagelse af, at det ikke har os udenfor Salen.

Sprag: Jeg forstod den ærede Conseilspræsident saaledes, at saa snart Forhandlingerne om denne Sag faldt bort, vare til Ende, saa snart den var gaaet til Afstemning — hvilket jeg haaber maa ske ret snart — er den ærede Minister beredt til at fremlægge her i Thinget den provisoriske Finantslov (Conseilspræsidenten: Ja!). Jeg har altsaa forstaaet den ærede Conseilspræsident rigtig. Jeg har forstaaet Conseilspræsidenten saaledes, at han, og altsaa Ministeriet, havde fra Begyndelsen Jølelsen af, at den provisoriske Finantslov burde fremlægges her. Jeg veed ikke, om han har den Mening, at den skulde fremlægges strax, men at han i hvert Fald har den, at det skal ske saa hurtigt som muligt. Det troede jeg at kunne slutte deraf, at Conseilspræsidenten fremsførte den ene Grund efter den anden for, at Fremleggelsen mod hans Billie ikke var stet. Dette vilde være ganske overflødig, hvis der ikke var nogen virkelig Grund til at gjøre det snarest muligt. Nu er da altsaa det Tidspunkt kommet, da hans levende Dufte om at komme her til Folkethinget med den provisoriske Finantslov endelig kan fyldestgjøres. Nu er der kun een Ting tilbage, som er mig ukklar, og som jeg tillader mig at bede om Ministerens Svar paa. Jeg vilde gjerne vide, naar de to Maaneder, indenfor hvilken Rigsdagen sidder uafhængig af Ministeren, efter Ministerens Mening ere udløbne. Selv har jeg ingen Tvivl i den Henseende, men det hænder jo ikke saa sjældent, at dette Things Opfattelse af Grundloven ikke ganske falder sammen med Ministerens. Jeg tillader mig derfor at spørge, naar de to Maaneder efter Ministerens Opfattelse ere udløbne.

Conseilspræsidenten (Strup): Jeg kunde have ønsket at vide, hvilken Tvivl det ærede Medlem har om, hvad 2 Maaneder er. Dersom jeg havde en Almanak i min Haand, vilde jeg jo let selv kunne regne det ud. Hvor længe de 2 Maaneder løbe? 2 Maaneder er jo 2 Maaneder. Jeg har ikke for-